

Р Е Ш Е Н И Е

№ 10

гр. София, 19.03.2018 година

Върховният касационен съд на Република България, второ наказателно отделение, в съдебно заседание на седемнадесети януари две хиляди и осемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Кънчева

ЧЛЕНОВЕ: Теодора Стамболова

Петя Шишкова

при секретар Кристина Павлова и в присъствието на прокурора от ВКП Атанас Гебрев, като изслуша докладваното от съдия Шишкова КНОХД № 1235/17г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 346, т. 1 от НПК.

Образувано е по повод на постъпила жалба срещу решение № 418 от 13.10.2017г., постановено по ВНОХД № 981/2017г. по описа на Софийски апелативен съд.

Наказателното производство е срещу Н. Н. Ш. за осъществено на 07.05.2017г. в с.С. б., обл.В., престъпление по чл.116, ал.1, т.4, пр.2 от НК по отношение на А. Д. В.. Видинският окръжен съд го е признал за виновен и му е наложил наказание лишаване от свобода за срок от двадесет и пет години след приложение на чл.58а, ал.2 от НК. Осъден е да заплати обезщетение за претърпени неимуществени вреди на Д. В. Г. в размер на 80 000лв., в едно със законната лихва, като гражданският иск в останалата му част до пълния предявен размер от 200 000лв. е отхвърлен като неоснователен.

Въззивният съд е изменил присъдата по отношение на срока на наказанието, като го е намалил на двадесет и две години, и я е потвърдил в останалата ѝ част.

С подадената касационна жалба от името на подсъдимия се иска намаляване на наказанието, като се излагат съображения, че би съответствало на установените смекчаващи обстоятелства, само ако е под средния размер. Твърди се, че липсват мотиви за присъденото обезщетение и се иска

намаляването му, тъй като претърпените вреди не са установени, данни за тях се съдържат единствено в показанията на ищцата.

В съдебно заседание защитникът поддържа доводите в жалбата. Изтъква, че не са съобразени в достатъчна степен смекчаващите обстоятелства, както и че не следва да се присъжда обезщетение само на основание роднинската връзка, без да са събрани доказателства за вредите.

Повереникът на гражданския ищец и частен обвинител моли жалбата да бъде оставена без уважение, както по отношение на наказанието, така и по отношение на гражданско-осъдителната част. Намира за особено съществено отегчаващо обстоятелство опита на подсъдимия да прикрие извършеното престъпление.

Представителят на ВКП намира, че наказанието е съобразено с тежестта на деянието и данните за личността на дееца. Моли въззивното решение да бъде оставено в сила.

Самият подсъдим се признава за виновен, съжالياва за извършеното и желае намаляване на наказанието.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания съдебен акт в пределите по чл. 347, ал. 1 от НПК, намери следното:

Съдебното производство пред първата инстанция е проведено по реда на гл. XXVII от НПК, като подсъдимият е признал изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт. Съдът е изпълнил стриктно процесуалните си задължения, като е разяснил на Ш. последиците от направеното признание и се е убедил, че не е изолирано, а са събрани надлежни доказателства в негова подкрепа.

С оглед спецификите на проведената процедура, приемайки за безспорно доказани фактите така, както са установени в хода на досъдебното производство, съдът правилно е преценил, че справедливото наказание в случая е доживотен затвор. То е съобразено с тежестта на извършеното престъпление, личността на дееца и допринася за постигане на определените в чл. 36, ал. 1 от НК цели.

Като най-тежката санкция в системата на наказанията по чл. 37, ал. 1 от НК, доживотният затвор се налага се само в изключителни случаи. Инстанциите по същество задълбочено са аргументирали именно такъв извод, като са констатирали отегчаващи обстоятелства, които не само превъзхождат смекчаващите, но са проявени в степен и количество над обичайното. Във връзка с деянието, извън обстоятелството, че жертвата е «малолетно лице», което е отчетено в санкционната част на нормата на чл. 116, ал. 1 от НК, съдът е установил наличието на още два по-тежко квалифициращи признака, за които не е повдигнато обвинение, поради което следва да се ценят единствено

при индивидуализацията на наказанието. Убийството е осъществено с особена жестокост, като от броя на ударите, средствата, с които са нанасяни и засегнатите части от тялото на детето, следва извод, че деецът е проявил ярост, ожесточение, изключителна агресия, коравосърдечие, злоба и бруталност. Интензивността и продължителността на побоя, с причинени множество увреждания, три от които са смъртоносни, всяко само по себе си, обосновават особено мъчителния начин на причиняване на смъртта за пострадалата. Към обстоятелствата, придаващи изключителна тежест на извършеното и характеризиращи особено негативно подсъдимия, правилно са отнесени спецификите на жертвата. Пострадалата А., освен че е била само на три години, е страдала от тежко заболяване, изоставане в развитието, не е можела да ходи и да говори, била е напълно безпомощна и беззащитна, особено уязвима, нуждаела се е от допълнителни грижи и внимание. Обстановката, в която е извършено убийството разкрива и друго отегчаващо обстоятелство – жестокият побой е нанесен в присъствието на друго дете – 8-годишната сестричка на пострадалата, която след ужаса от непосредственото възприятие на умъртвяването на А., е била заплашвана, за да излъже за случилото се. Завишената степен на обществена опасност на дееца се извежда и от данните за минали агресивни прояви на Ш. по отношение на членове на семейството.

Съдилищата са съобразили и принципа, че наказанието доживотен затвор следва да се налага само по отношение на деец, за който е установено, че трудно се поддава на поправка и превъзпитание, че не се плаши от по-леките наказания. По отношение на подсъдимия Ш. има категорични данни в този смисъл. Той не просто е осъждан, но с окончателни съдебни актове е установено, че в миналото е извършил пет отделни престъпления. По отношение на него е три пъти е прилагана най-тежката форма на държавна репресия - ефективно лишаване от свобода. Инкриминираното деяние е осъществено в изпитателния срок, определен при предсрочното му освобождаване.

Въз основа на изложеното, касационният съд намира, че инстанциите по същество са определили адекватно по вид наказание измежду предвидените алтернативни.

Законосъобразното приложение на чл.58а, ал.2 и 3 от НК предполага замяната на доживотния затвор с наказание лишаване от свобода за срок от петнадесет до тридесет години. Наложено лишаване от свобода за срок от двадесет и две години, следователно, е около и под средния размер. Това означава, че смекчаващите обстоятелства са отчетени в достатъчна степен, противно на заявеното в касационната жалба. Съобразено е направеното самопризнание пред полицейските органи, изразеното съжаление за случилото се, полаганите

усилия от страна на подсъдимия да води социално приемлив начин на живот, като се труди и се грижи за семейството си. Суицидният опит също е отчетен като израз на дълбоко разкаяние и осъзнаване на вината. Въпреки наличието на смекчаващи обстоятелства, изброените по-горе отегчаващи такива изключват възможността за по-благоприятно третиране на подсъдимия чрез допълнително намаляване на наказанието му.

Настоящият касационен състав не намира основание за изменение на решението и в гражданско-осъдителната му част. Изложените съображения в жалбата по този повод не могат да бъдат споделени. Вярно е, че в производството по реда на глава двадесет и седма от НПК съдът не е лишен от възможност да събира доказателства за основателността и размера на приетия за съвместно разглеждане граждански иск, но като не го е сторил в конкретния случай, не е допуснал процесуално нарушение. Законът не поставя количествено изискване към доказателствените средства, с които в хода на делото се установяват отделните относими факти, нито свързва показанията на родителя на починало дете с предварително определена значимост или достоверност. Няма спор, че за преживените от нея болки и страдания, най-точна информация би могла да даде самата Г., и ако съобщеното от нея се подкрепя от останалите доказателства, показанията ѝ следва да бъдат кредитирани. В конкретния случай, според приетите за установени факти, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, убитото дете е било отглеждано от майка си, като тя го оставяла на по-голямата му сестра, само когато е на работа, т.е., когато е ангажирана с осигуряване на средства за издръжка. Така описаното съжителство не дава никакъв повод за съмнение, че Г. не е изпитвала обичайните топли майчински чувства към три годишната си дъщеря, поради което правилно съдилищата са приели съществуващата роднинска връзка като доказателство за основателността на иска, а определеният по справедливост размер е съобразен интензитета и продължителността на негативните емоционални преживявания.

Водим от горното и на основание чл.354 ал.1 т.1 от НПК, ВКС, II наказателно отделение

Р Е Ш И :

Оставя в сила решение № 418 от 13.10.2017г., постановено по ВНОХД № 981/2017г. Софийски апелативен съд.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.